

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ
Број: 87 0 К 042654 24 Кж
Добој, 24.02.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија Славице Бамбуловић, као председника вијећа, Маријане Лазић Миладиновић и Младена Ружојчића, као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Немање Ристића, као записничара, у кривичном предмету против оптуженог С.М., син Р. из Т., због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Здравка Грабовца из Теслића, против пресуде Основног суда у Теслићу, број 87 0 К 042654 24 К од 23.05.2024. године, на сједници вијећа одржаној дана 24.02.2025. године донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог и пресуда Основног суда у Теслићу, број 87 0 К 042654 24 К од 23.05.2024. године се потврђује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Теслићу, број 87 0 К 042654 24 К од 23.05.2024. године оптужени је оглашен кривим што је у вријеме, у мјесту и на начин ближе описан у изреци те пресуде, учинио кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. Кривичног законика Републике Српске за које га је уз примјену одредаба тог члана и чланова 46., 53. став 3. и 54. став 1. тачка 5. истог Законика осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Истом пресудом оптужени је на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и исти су пали на терет буџетских средстава, док је на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске оштећена А.М., са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак.

Против те пресуде жалбу је у законском року изјавио бранилац оптуженог због свих жалбених разлога са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, а да се о сједници другостепеног вијећа обавијесте оптужени и његов бранилац.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједницу заказану за дан 24.02.2025. године са почетком у 09:00 часова приступили су оптужени и његов бранилац, док тужилац није приступио, иако је уредно обавијештен.

На јавном дијелу сједнице бранилац оптуженог је изјавио да остаје код навода и приједлога из жалбе, у цјелости.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту: ЗКП РС) овај суд је одлучио као у изреци из разлога који сљеде у даљем току образложења.

Из образложења побијане пресуде и стања списка произилази да се на рочишту за изјашњење о кривици, у присуству браниоца по службеној дужности Здравка Грабовца адвоката из Теслића оптужени изјаснио да је примио предметну оптужницу, да је исту разумио, као и да је разумио за које кривично дјело је оптужен, те се изјаснио да је по истој крив. Даље, приликом разматрања изјаве о признању кривице (неколико мјесеци након дате изјаве о признању кривице) оптужени је, такође у присуству свог браниоца по службеној дужности, адвоката Грабовца навео да је изјаву о признању кривице дао свјесно, добровољно и са разумијевањем укључујући ту и посљедице везане за трошкове кривичног поступка и имовинскоправни захтјев, те да је разумио да се признањем кривице одриче права на суђење. Првостепени суд је на основу проведених доказа утврдио да су се у радњама оптуженог стекла сва битна обиљежја кривичног дјела које му је предметном оптужницом стављено на терет, да је исти критичне прилике поступао са умишљајним обликом виности и то са директним умишљајем. Приликом одлучивања о кривичној санкцији имао је у виду казну прописану за учињено кривично дјело, степен кривичне одговорности оптуженог, јачину угрожавања заштићеног добра и насталу посљедицу, па је на страни оптуженог као олакшавајуће околности цијенио признање извршења дјела, да се каје због тога, да је отац једног дјетета о коме се он брине, да раније није осуђиван, док отежавајућих околности није нашао, те је утврђене олакшавајуће околности сматрао особито олакшавајућим околностима које су омогућиле ублажавање казне, па му је изрекао максимално ублажену казну затвора у трајању од 1 године, сматрајући да ће се и са тако ублаженом казном остварити сврха кажњавања из члана 41. КЗ РС.

Према наводима жалбе браниоца оптуженог, првостепени суд је починио битне повреде одредаба кривичног поступка, сматрајући да је поступио супротно члану 245. став 1. тачка в) и став 2. ЗКП РС, јер је погрешно цијенио да у спису има довољно доказа о кривици оптуженог (а према жалби одбране нема), те се упушта у детаљну анализу доказног материјала, прилажући и накнадне изјаве свједока, приговарајући да је оптужени изјаву о признању кривице дао у „битној заблуди“ за добробит сина и да исти није разумио ни оптужбу, ни посљедице које произилазе из признања кривице, те да првостепени суд није требао прихватити изјаву о признању кривице оптуженог, већ исту одбацити, услијед недостатка доказа о његовој кривици, поготово се приговара квалifikацији дјела сматрајући да нема доказа да је учињен квалификовани облик кривичног дјела из става 3. члана 190. КЗ РС. Жалба даље приговара побијаној пресуди да иста не садржи разлоге о одлучним чињеницама, јер је у истој изостала оцјена доказа што је и довело до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући све наводе жалбе браниоца оптуженог у погледу почињених битних повреда одредаба кривичног поступка и повреде Кривичног законика Републике Српске, овај суд сматра да ниједан од тих приговора не може довести у питање правилност и законитост побијане пресуде. Наиме, оптужени је прво на рочишту ради изјашњења о кривици у присуству свог браниоца, адвоката који је стручно лице, а затим и на рочишту ради разматрања изјаве о признању кривице такође, уз присуство свог браниоца изјавио да је признање кривице за извршено кривично дјело дао добровољно, свјесно и са разумијевањем, да разумије да се одриче од права на суђење, те је упознат са посљедицама везаним за имовинскоправни захтјев и трошкове поступка, дакле, са свим правним посљедицама признања кривице како то прописује члан 245. ЗКП РС. На рочишту за разматање кривичноправне санкције утврђено је да је признање кривице

поткријепљено објективним доказима у спису у које је извршен увид, а на које одбрана није имала примједби, што је у супротности са горе наведеним жалбеним наводима браниоца оптуженог којима се сада покушава довести у питање и само признање кривице од стране оптуженог. Овдје се напомиње да нису тачни ни наводи одбране да се накнадно достављеним изјавама, (које би представљале нове чињенице изнесене у жалби предвиђене одредбом члана 309. став 4. ЗКП РС, а за које се не наводе разлози зашто нису раније изнесени, нити да се ради о чињеницама које и поред дужне пажње и опреза нису могле бити изнесене на главном претресу) доводе у питање чињенице садржане у потврђеној оптужници, а касније и у изреци побијане пресуде, које је оптужени и признао.

Дакле, овај суд цијени да нема мјеста сумњи да је оптужени добровољно, свјесно и са разумијевањем признао да је починио кривично дјело у мјесто, вријеме и на начин како му се потврђеном оптужницом ставља на терет, као и то да о почињеном кривичном дјелу постоји сасвим довољно доказа. Самим тим признањем, оптужени се одрекао од права на даље суђење, па предмет преиспитивања, након прихватања изјаве о признању кривице, више не могу бити чињенично стање, али ни правни опис и правна квалификација дјела, урачунљивост као ни виност оптуженог. Наиме, када оптужени призна кривицу, он признаје да је учинио радњу која му се ставља на терет и да је поступао са обликом виности који му се ставља на терет. Тиме фактички потврђује да постоје сви елементи кривичног дјела, укључујући његову радњу, последицу, свој субјективни однос према томе, али и правни опис и правну квалификацију дјела. Стога, нема услова да се уопште даље расправља о предметним наводима из жалбе браниоца о повредама кривичног поступка и кривичног закона.

Првостепеном суду је након прихватања изјаве о признању кривице оптуженог преостало само да донесе одлуку о кривичноправној санкцији за кривично дјело које је оптужени претходно признао да је починио узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), а што је првостепени суд и учинио.

Испитујући првостепену пресуду, у дијелу о кривичноправној санкцији у којем се побија жалбом браниоца оптуженог, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом одлучивања о кривичној санкцији изрекао најмању могућу кривичну санкцију, коју му је дозвољавао Кривични законик РС за ово кривично дјело, имајући у виду да је за предметно кривично дјело запријеђена казна затвора у трајању од 2 до 10 година, те се примјењујући одредбе о ублажавању казне из члана 54. став 1. тачка 5. КЗ РС (на које одредбе се у изреци позива) и може доћи једино до казне затвора у трајању од једне године, а алтернативне мјере не долазе у обзир, због ограничења из члана 63. став 2. КЗ РС, сматрајући да је и таква ублажена казна примјерена тежини кривичног дјела и личности оптуженог и да ће се на тај начин постићи сврха кажњавања, те је и из тог разлога жалба браниоца неоснована.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 327. ЗКП РС, жалбу браниоца оптуженог одбио као неосновану.

Записничар
Немања Ристић

Предсједник вијећа
Славица Бамбуловић

Тачност отправка овјерава
Шеф судске писарнице
Драгана Дамјанић Јевтић